

ΘΕΜΑ Β

Σε Ομιλία σου στο σχολείο με αφορμή διερευνητική εργασία που έχεις αναλάβει στην τάξη σου με θέμα «Εφηβεία και σχολείο», παίρνεις τον λόγο. Ως εκπρόσωπος της τάξης σου ενημερώνεις τους συμμαθητές σου και τους διδάσκοντες για τις σχέσεις που θα ήθελες να έχουν αναπτυχθεί μεταξύ των δύο μερών –διδασκόντων και μαθητών- και τους τρόπους με τους οποίους αυτές θα μπορούσαν να επιτευχθούν. Η Ομιλία σου θα περιλαμβάνει 400 περίπου λέξεις.

Μονάδες 30

Θέμα Β

Κύριε διευθυντά, σεβαστοί καθηγητές, αγαπητοί συμμαθητές,

Κατά την περίοδο της εφηβείας μας, όλοι μας, βιώνουμε τέτοιες αλλαγές που το σώμα και η ψυχή μας κάποιες φορές μοιάζουν να μην υπακούν στο μυαλό μας! Και τον περισσότερο χρόνο αυτή της «αλλόκοτης» περιόδου τον περνάμε στο σχολείο. Έτσι, με αφορμή την ερευνητική εργασία «Εφηβεία και Σχολείο» κι ως εκπρόσωπος της τάξης μου θα προσπαθήσω να ξετυλίξω το κουβάρι των σχέσεων μεταξύ μαθητών και καθηγητών κατά τη διάρκεια της εφηβικής μας ηλικίας. Θα περιγράψω την «ιδανική» σχέση και πώς αυτή θα μπορούσε να επιτευχθεί.

Όσο η κοινωνία και οι φορείς κοινωνικοποίησης γενικότερα αποτυγχάνουν να ανταποκριθούν στα προβλήματα που ταλανίζουν εμάς, τους νέους, τόσο η ευθύνη για την ανάπτυξη της προσωπικότητάς μας πέφτει μοιραία στο σχολείο και τους καθηγητές μας. Κατανοώ ότι αυτό δημιουργεί επιπλέον άγχος και ίσως σύγχυση σ' αυτούς αρκετές φορές και έτσι οι σχέσεις μας μπορεί να ενταθούν. Σ' αυτό το σημείο θα θέλαμε οι παιδαγωγοί μας να είναι ίσως πιο υποχωρητικοί, πιο διαλλακτικοί, να κάνουν και λιγάκι «τα στραβά μάτια». Θα μου πείτε εύλογα, όσοι μας πλησιάζουν, θα πρέπει κατ' ανάγκη να μην έχουν άποψη, θέση, αντίλογο; Όχι! Θέλουμε να έχουν προσωπικότητα, και μάλιστα ισχυρή, αλλά το πώς θα τη χρησιμοποιήσουν απέναντι στους μαθητές, αυτό είναι το μεγάλο στοίχημα.

Ας πάρουμε για παράδειγμα μαθητές εσωστρεφείς ή πολύ δημοφιλείς. Μαθητές που νιώθουν αόρατοι ή μαθητές που τους φωνάζουν «παράξενους», μαθητές που είναι «διάνοιες» κι άλλους που είναι «τουρίστες» – έναν όρο που ακούγοντάς τον με θλίβει, αλλά τον έχω ακούσει πολλές φορές στο σχολείο και είναι υποτιμητικός και ειρωνικός, αποτελώντας αφορμήγια διενέξεις... Όλες αυτές τις διαφορετικές προσωπικότητες οι δάσκαλοί μας καλούνται να τις χειριστούν. Οραματίζομαι, λοιπόν, μία τάξη που, αν κι έχει τόσες διαφορετικές προσωπικότητες, ωστόσο ο φίλος – παιδαγωγός μας στέκεται στο ύψος του· δεν

εκνευρίζεται, δε μεροληπτεί, δεν απαξιώνει, δεν αποστρέφεται την πραγματικότητα, αλλά την αποδέχεται και προσπαθεί να αντεπεξέλθει.

Οι μαθητές έχουμε γονείς οι οποίοι ρωτούν για την πρόοδό μας. Άλλο μεγάλο αγκάθι κιαυτό! Αντί να τρέμουμε κάθε φορά για το τι θα τους πουν στο σχολείο για μας, τι βαθμούς θα πάρουμε, πώς θα γυρίσουν σπίτι και τι θα επωμιστούμε απ' αυτήν τη συνάντηση εμείς, οι μαθητές, καλό θα ήταν να είχε προετοιμαστεί το έδαφος για μία σχέση εμπιστοσύνης και αγάπης. Μεταξύ και των τριών μερών: γονείς – δάσκαλοι – μαθητές. Και το μεσαίο μέρος, ο δάσκαλος, είναι αυτό που κρατά το «αντίβαρο» αυτής της σχέσης. Πολλές φορές ο τρόπος που θα μιλήσει και θα συμπεριφερθεί αποτελεί πρότυπο για μας. Έτσι, ένας παιδαγωγός που με τον τρόπο του δίνει στο εσωστρεφές ή αδιάφορο παιδί το δικαίωμα να «ανασάνει» δείχνοντάς του διεξόδους που το ίδιο δεν είχε σκεφτεί ή με επιχειρήματα πείσει κάποιο άλλο ότι η βαθμοθηρία μόνο πληγές μπορεί να του αφήσει, θα καταφέρει σιγά-σιγά κάτι που φαντάζει ακατόρθωτο: θα πλάσει ευτυχισμένα παιδιά...

«Τρόπους και μέσα έχεις να προτείνεις;» θα σκεφτεί κάποιος από εσάς. Έχω να προτείνω ένα αλάνθαστο «μέσο»: την αγάπη του δασκάλου για τον μαθητή! Και το αντίστροφο. Το σχολείο αποτελεί περιβάλλον στο οποίο ο έφηβος περνάει αρκετό χρόνο. Ένα υγιές περιβάλλον που εδράζεται στην αλληλοεκτίμηση και τον αλληλοσεβασμό είναι το

«λίπασμα» για ν' ανθίσει η προσωπικότητα του εφήβου. Συμπεριφορές παραβατικές πρέπει να αντιμετωπίζονται καταρχάς με διάλογο και έπειτα με την επιβολή τέτοιας ποινής, αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος, που να μην δείχνει εκδικητικότητα, στοχοποίηση και οδηγήσει σε μία μορφή βίας ακόμα πιο επικίνδυνη.

Οι καθηγητές – παιδαγωγοί ας αφιερώσουν λίγο απ' τον χρόνο τους, που ξέρουμε ότι είναι πολύτιμος βέβαια και γι' αυτούς, να «ανακαλύψουν» κλίσεις και δεξιότητες του μαθητή, που ίσως αργότερα τον βοηθήσουν στη ζωή του. Ταυτόχρονα μπορούν με ομαδοσυνεργατικές εργασίες και εποικοδομητικό διάλογο να ενισχύσουν την ανεκτικότητα στο διαφορετικό, στον

«Άλλον», που πολλές φορές βλέπουν ως αντίπαλο, ενώ στην ουσία είναι «συμπαίκτες» στο ίδιο γήπεδο!

Πρέπει εδώ να τονίσω κάτι που προανέφερα. Επειδή ο δάσκαλος για πολλά παιδιά αποτελεί πρότυπο ταύτισης μαζί του, οφείλει να εμπνέει κύρος, σεβασμό και σιγουριά στον μαθητή με τις γνώσεις του, σε πρώτο επίπεδο, και σ' ένα δεύτερο με το ήθος του. Καλοπροαίρετος καθοδηγητής, εμπνευσμένος στη διδασχή του, με παραινετικό ύφος και όχι αυθεντίας, συντροφεύει τον μαθητή στην επίλυση

προσωπικών θεμάτων του, όπως ο επαγγελματικός προσανατολισμός, οι ερωτικές του σχέσεις, ή αυτές με φίλους και γονείς.

Η ενσυναίσθηση που αποδεικνύεται με πράξεις, η καθοδήγηση και συμμετοχή σε προγράμματα, όπως περιβαλλοντικά, αντιρατσιστικές δράσεις, μουσικά δρώμενα, ενισχύουν την φιλαλληλία για τον αλληλοσεβασμό. Πηγαίνουν τη γνωριμία μεταξύ των δύο μερών ένα βήμα πιο πέρα. Χτίζουν το ιδανικό σχολείο, γιατί το σχολείο δεν είναι μία συνάρτηση με κύριες συνιστώσες τον παιδαγωγό και το παιδί.

Σας ευχαριστώ.